บทที่ 5
สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (survey research) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานของคนงานโรงงานแปรรูปไม้ยางพารา กลุ่มตัวอย่าง คือ คนงานแผนกเลื่อยไม้จากโรงงานแปรรูปไม้ยางพารา จังหวัดระยอง จำนวน 207 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสัมภาษณ์ข้อมูลทั่วไป แบบสัมภาษณ์พฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน แบบสัมภาษณ์ทัศนคติต่อการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานและแบบสัมภาษณ์ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน การหาคุณภาพของแบบสัมภาษณ์ คือ ความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) โดยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน จากนั้นนำมาปรับปรุง แก้ไขและนำไปทดลองใช้ (try out) กับคนงานแผนกเลื่อยไม้ โรงงานแปรรูปไม้ยางพารา จำนวน 30 คน หาค่าระดับความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนกรายข้อโดยการทดสอบค่าที (t – test) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2536) หาค่าความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบสัมภาษณ์โดยใช้สูตร KR – 20 ของ Kuder Richardson และสัมประสิทธิ์อัลฟ่าตามวิธีของครอนบาด (Cronbach's Alpha Coeffient, 1954 อ้างถึงใน บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์, 2542) ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .78 .72 และ .78 ตามลำดับ การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์ด้วยตนเองและมีผู้ช่วยเก็บข้อมูลจำนวน 2 ท่าน ทำการเก็บข้อมูลทั้งสิ้น 32 วัน นำข้อมูลมาวิเคราะห์โดยการใช้โปรแกรมสำเร็จรูปในการวิเคราะห์สถิติทางสังคมศาสตร์ วิเคราะห์โดยการหาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตราฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ สเปียร์แมนและการถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไปของคนงานแผนกเลื่อยไม้ โรงงานแปรรูปไม้ยางพารา มีดังนี้ คนงานแผนกเลื่อยไม้ โรงงานแปรรูปไม้ยางพารา จำนวน 207 คน พบว่า ส่วนมากเป็นเพศชายร้อยละ 63.3 มีอายุระหว่าง 20 – 34 ปี คิดเป็นร้อยละ 55.1 อายุเฉลี่ย 31.97 ปี (*S.D.* = 2.01 ปี) การศึกษาระดับประถมศึกษาพบมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 86.1 ระยะเวลาในการศึกษาเฉลี่ย 5.91 ปี (*S.D.* = 1.87 ปี) มีสถานภาพสมรสคู่พบมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 73.4 รายได้ระหว่าง 4001 – 5000 บาท พบมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 34.3 บาท รายได้เฉลี่ยต่อคนต่อเดือน 4794.69 บาท (*S.D.* = 1223.27 บาท) และมีโรคประจำตัวคิดเป็นร้อยละ 17.4 พบโรคกระเพาะอาหารอักเสบและโรคธาลัสซีเมียในสัดส่วนสูงสุด คิดเป็นร้อยละ 22.2 เท่ากัน

2. ข้อมูลปัจจัยด้านการได้รับการอบรมเรื่องการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน การได้รับการสนับสนุนอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ประสบการณ์การทำงานและประสบการณ์การได้รับอุบัติเหตุจากการทำงานของคนงานแผนกเลื่อยไม้ โรงงานแปรรูปไม้ยางพารา

2.1 การได้รับการอบรมเรื่องการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน พบว่า คนงานส่วนมากไม่เคยได้รับการได้รับการอบรมเรื่องการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน คิดเป็นร้อยละ 97.6 สำหรับคนงานที่ได้รับการอบรม พบว่า ได้รับการอบรมเรื่องการใช้เครื่องเลื่อยสายพานอย่างถูกวิธี

2.2 การได้รับการสนับสนุนอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล พบว่า คนงานส่วนมากได้รับการสนับสนุนอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล คิดเป็นร้อยละ 71.0 อุปกรณ์ที่ถูกต้องตามประกาศกระทรวงมหาดไทย พบว่าได้รับการสนับสนุนอุปกรณ์ป้องกันเสียงชนิด ซิลิโคนเพียงอย่างเดียว คิดเป็นร้อยละ 15.2 อุปกรณ์ที่ไม่ถูกต้องตามประกาศกระทรวงมหาดไทย พบว่าได้รับการสนับสนุน คิดเป็นร้อยละ 84.8 โดยได้รับการสนับสนุนผ้าปิดปากปิดจมูกชนิดธรรมดามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 41.2 และได้รับการสนับสนุนถุงมือผ้ารองลงมา คิดเป็นร้อยละ 33.6

2.3 ประสบการณ์การทำงาน พบว่า คนงานมีประสบการณ์การทำงานเฉลี่ย 5.29 ปี ($S.D.$ = 3.45 ปี) มีประสบการณ์การทำงานตั้งแต่ 3 เดือนถึง 1 ปีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 24.2 รองลงมา ได้แก่ มีประสบการณ์การทำงาน 2 ปี คิดเป็นร้อยละ 16.9

2.4 ประสบการณ์การได้รับอุบัติเหตุจากการทำงาน พบว่า คนงานเคยได้รับ อุบัติเหตุจากการทำงาน คิดเป็นร้อยละ 33.8 จำนวนครั้งที่ได้รับอุบัติเหตุจากการทำงานพบมาก ที่สุด ได้แก่ 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 51.4 ความรุนแรงของการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน พบมากที่สุด ได้แก่ ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย ไม่ต้องหยุดงาน คิดเป็นร้อยละ 71.1 อวัยวะที่ได้รับบาดเจ็บจากการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานพบมากที่สุด ได้แก่ มือและนิ้วมือ คิดเป็นร้อยละ 36.3 ลักษณะการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานพบมากที่สุด ได้แก่ วัตถุบาดหรือทิ่มแทง คิดเป็นร้อยละ 28.1 การรักษาพยาบาลเมื่อได้รับอุบัติเหตุจากการทำงาน พบว่า การปล่อยให้หายเอง การได้รับการเย็บแผลหรือตกแต่งบาดแผลโดยเจ้าหน้าที่สาธารณสุขและการทำแผลเองมีสัดส่วนใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 34.7, 33.9 และ 31.4 ตามลำดับ

3. ข้อมูลปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานทัศนคติต่อการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานและพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน

3.1 ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน พบว่า คนงานมีคะแนนเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานในระดับปานกลางค่อนข้างสูง ($\bar{X}$ = 14.87, $S.D.$ = 3.19) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานในระดับต่ำสองประเด็น ได้แก่ กฎหมายกำหนดให้ลูกจ้างสวม

รองเท้าหัวโลหะตลอดเวลาที่ทำงานเกี่ยวกับการยก การเคลื่อนย้ายไม้ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.13 (*S.D.* = 0.42) และกฎหมายกำหนดให้คนงานต้องสวมแว่นตานิรภัยหรือกระบังหน้าตลอดเวลาที่ทำงานเลื่อยไม้ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.20 (*S.D.* = 0.46) สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานในระดับสูง พบว่า มีสี่ประเด็น ได้แก่ การสูบบุหรี่ขณะทำงานทำให้ไฟไหม้โรงเลื่อยได้ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.78 (*S.D.* = 0.32) วิธีการป้องกันไม่ให้เศษวัสดุกระเด็นใส่ขณะเลื่อยไม้คือการตรวจสอบวัสดุที่ฝังอยู่ในท่อนซุงก่อนการเลื่อยไม้ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.75 (*S.D.* = 0.36) การพลิกตะแคงท่อนซุง อาจทำให้ท่อนซุงทับ กระแทกมือได้ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.75 (*S.D.* = 0.36) และการถอดรองเท้าขณะทำงานเลื่อยไม้ อาจทำให้ท่อนซุง ไม้แผ่นหรือวัสดุอื่นหล่นกระแทกเท้าหรือนิ้วเท้าได้ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.75 (*S.D.* = 0.36)

3.2 ทัศนคติต่อการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน พบว่า คนงานมีคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่อการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานในระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ ($\bar{X}$ = 44.22, *S.D.* = 6.36) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติในระดับไม่ดีสองประเด็น ได้แก่ การวางมือไว้ใกล้ใบเลื่อยเป็นการกระทำที่ไม่ปลอดภัย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.49 (*S.D.* = .76) และการดื่มสุราหรือของมึนเมาก่อนหรือขณะทำงาน ทำให้มีแรงทำงาน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.42 (*S.D.* = .71) สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่มีทัศนคติในระดับปานกลางค่อนข้างสูง พบว่า มีสามประเด็น ได้แก่ การหยุดเครื่องเลื่อยเพื่อเขี่ยเศษไม้ออกจากตะเกียบบนและล่างเป็นการเสียเวลา ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.36 (*S.D.* = .81) การใช้ไหล่ช่วยดันท่อนซุงเข้าเครื่องเลื่อยทำให้ผ่อนแรง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.32 (*S.D.* = .69) การตรวจสอบวัสดุที่ฝังอยู่ในท่อนซุงก่อนการเลื่อยไม้ ทำให้ยุ่งยาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.30 (*S.D.* = .81)

3.3 พฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน พบว่า คนงานมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ =23.26 , *S.D.* = 7.30) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมี พฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานในระดับต่ำหนึ่งประเด็น ได้แก่ วางมือไว้ด้านล่างท่อนซุงขณะพลิกท่อนซุง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.46 (*S.D.* = 0.69) สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานในระดับปานกลางค่อนข้างสูง พบว่า มีสี่ประเด็น ได้แก่ การส่งไม้และการรับไม้ ให้มืออยู่ห่างจากใบเลื่อยอย่างน้อย 1 ฟุต ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.24 (*S.D.* = 0.80) ใช้มือทั้งสองข้างจับท่อนซุงหรือไม้แผ่นในการรับไม้ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.24 (*S.D.* = 0.86) กินยาลดน้ำมูกหรือยาแก้แพ้ก่อนทำงานเลื่อยไม้ 30 นาทีถึง 6 ชั่วโมง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.22 (*S.D.* = 0.70) และส่งไม้เข้าเครื่องเลื่อย เมื่อคนรับไม้มีความพร้อมในการรับไม้ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.20 (*S.D.* = 0.83)

4. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์และอำนาจการทำนาย ของปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน ทัศนคติต่อการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน

การได้รับการอบรมเรื่องการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน การได้รับการสนับสนุนอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ประสบการณ์การทำงานและประสบการณ์การได้รับอุบัติเหตุจากการทำงานกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน

4.1 ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = -.357$, $p < .001$) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ 1

4.2 ทัศนคติต่อการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = -.179, p < .01$) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ 2

4.3 การได้รับการอบรมเรื่องการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ 3

4.4 การได้รับการสนับสนุนอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ 4

4.5 ประสบการณ์การทำงาน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ 5

4.6 ประสบการณ์การได้รับอุบัติเหตุจากการทำงาน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ 6

4.7 ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานและทัศนคติต่อการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน เป็นปัจจัยที่ร่วมกันทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน ได้ร้อยละ 15.2 ($R^2 = .152, p < .05$) ซึ่งสามารถเขียนสมการถดถอยได้ดังนี้

4.7.1 สมการถดถอยในรูปของคะแนนดิบ

พฤติกรรมเสี่ยง = 44.676 -.795 (ความรู้) -.181 (ทัศนคติ)

4.7.2 สมการถดถอยในรูปของคะแนนมาตราฐาน

พฤติกรรมเสี่ยง = -.347 (ความรู้) -.158 (ทัศนคติ)

อภิปรายผล

จากการศึกษาและการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถนำมาใช้อภิปรายผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์และสมมติฐานได้ดังนี้

ข้อมูลทั่วไป ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส รายได้และโรคประจำตัว

เพศ พบว่า เพศชายมากกว่าเพศหญิง โดยเพศชายคิดเป็นร้อยละ 63.6 และเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 36.7 อาจเนื่องจาก งานเลื่อยไม้เป็นงานที่ต้องใช้แรงงานในการทำงานมาก เช่น การยก การดันท่อนซุงเข้าเครื่องเลื่อย การรับท่อนซุงที่ผ่านการเลื่อยเปิดปีกไม้และการซอยไม้ แต่ในขณะเดียวกันการเลื่อยจับหน้า ซึ่งเป็นการเลื่อยเปลือกไม้ออก ไม่ต้องใช้แรงงานมากในการยกการดันไม้ จึงทำให้มีคนงานเลื่อยไม้เพศหญิงบางส่วน จากการเก็บรวบรวมข้อมูลพบว่า มีคนงานเพศชายเท่านั้นที่ทำงานในขั้นตอนการเลื่อยเปิดปีกไม้และการซอยไม้ สำหรับการเลื่อยจับหน้าซึ่งเป็นการเลื่อยเปลือกไม้ออกจากไม้ยางพาราแผ่น จะพบคนงานทั้งเพศหญิงและเพศชาย

อายุ พบว่า อายุเฉลี่ยของคนงานเลื่อยไม้เท่ากับ 31.97 ปี (*S.D.* = 2.01) โดยพบว่ามีอายุอยู่ในช่วง 20 – 34 ปีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 55.1 อาจเนื่องจากงานเลื่อยไม้เป็นงานที่เสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุและโรคจากการทำงาน ต้องใช้แรงงานในการทำงานมาก ได้รับค่าจ้างต่ำ ไม่มีความมั่นคงในการทำงาน ทำให้คนงานเลื่อยไม้ที่มีอายุเพิ่มขึ้น เปลี่ยนไปทำงานอื่น ๆ ที่มีอันตรายน้อยกว่า มีค่าจ้างมากกว่าและมีความมั่นคงมากกว่า ทำให้คนงานเลื่อยไม้ส่วนมากมีอายุอยู่ในช่วง 20 – 34 ปี

ระดับการศึกษาสูงสุด พบว่า คนงานเลื่อยไม้ส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 86.1 อาจเนื่องจาก งานเลื่อยไม้เป็นงานที่เสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุและโรคจากการทำงาน ได้รับค่าจ้างต่ำและไม่มีความมั่นคงในการทำงาน คนงานที่มีระดับการศึกษาสูงและมีโอกาสในการเลือกทำงานที่มีความปลอดภัย ได้รับค่าจ้างสูงและมีความมั่นคงในการทำงาน มักจะไม่ทำงานเลื่อยไม้ แต่อาจมีคนงานเลื่อยไม้บางส่วนที่มีระดับการศึกษาสูง ซึ่งเป็นคนงานที่มีตำแหน่งเป็นหัวหน้างาน ได้รับค่าจ้างและสวัสดิการในการทำงานดีกว่าคนงานทั่วไป

สถานภาพสมรส พบว่า คนงานเลื่อยไม้ส่วนมากมีสถานภาพสมรสคู่ คิดเป็นร้อยละ 73.4 อาจเนื่องจาก คนงานเลื่อยไม้ส่วนมากอยู่ในวัยเจริญพันธุ์ประกอบกับคนงานเลื่อยไม้ส่วนมากจบการศึกษาและเริ่มทำงานขณะอายุน้อย ทำให้คนงานเลื่อยไม้ส่วนมากมีครอบครัวและมีบุตรตั้งแต่อายุน้อย

รายได้ พบว่า คนงานเลื่อยไม้มีรายได้เฉลี่ย 4794.69 บาท (*S.D.* = 1223.27 บาท) และส่วนมากมีรายได้อยู่ในช่วง 3001 – 5000 บาท อาจเนื่องจาก งานเลื่อยไม้เป็นงานที่ไม่ต้องใช้

คนงานที่มีระดับการศึกษาสูง คนงานมักเป็นแรงงานไร้ฝีมือ (unskills labor) ทำให้อัตราค่าจ้างต่ำ และในปัจจุบันคนงานเลื่อยไม้จำนวนหนึ่งเป็นคนงานต่างด้าว ซึ่งผู้ประกอบการโรงงานสามารถจ้างงานได้ในอัตราค่าจ้างที่ต่ำ ทำให้คนงานเลื่อยไม้ที่มีอัตราค่าจ้างสูงไม่ได้รับการจ้างงานจากผู้ประกอบการโรงงาน

โรคประจำตัว พบว่า คนงานเลื่อยไม้มีโรคประจำตัว คิดเป็นร้อยละ 17.4 โรคที่พบมาก ได้แก่ โรคกระเพาะอาหารอักเสบ โรคธาลัสซีเมีย โรคความดันโลหิตสูง โรคหัวใจ โรคลมชัก อาจเนื่องจากคนงานเลื่อยไม้ส่วนหนึ่งเป็นแรงงานอพยพจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีอัตราการเกิดโรคธาลัสซีเมียค่อนข้างสูง และคนงานเลื่อยไม้มีพฤติกรรมสุขภาพที่ไม่ดี เช่น การดื่มสุรา สูบบุหรี่ ทานอาหารรสจัด พักผ่อนไม่เพียงพอ ซึ่งอาจเป็นสาเหตุของการเกิดโรคกระเพาะอาหารอักเสบ โรคความดันโลหิตสูงและโรคหัวใจ สำหรับคนงานที่เป็นโรคลมชัก อาจเนื่องจาก ไม่มีการตรวจสุขภาพคนงานเลื่อยไม้ก่อนการเข้าทำงาน ทำให้พบคนงานที่เป็นโรคลมชักทำงานเลื่อยไม้

สมมติฐานที่ 1 จากการศึกษาพบว่า ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2537) กล่าวว่า ความรู้ที่ได้จากประสบการณ์ทางธรรมชาติ ประสบการณ์ทางสังคมหรือประสบการณ์การจัดการเรียนการสอนที่เกิดขึ้นจะนำไปสู่การแสดงออกทางพฤติกรรม เมื่อบุคคลมีความรู้จะเกิดความเข้าใจและปฏิบัติตามที่ได้รับรู้มา (สิริลักษณ์ โสมานุสรณ์, 2541) กล่าวว่าการมีความรู้ที่ถูกต้องจะก่อให้เกิดความเข้าใจและทำให้ทราบว่าควรปฏิบัติอย่างไร ดังนั้นความรู้จึงเป็นปัจจัยพื้นฐานที่มีผลต่อการแสดงพฤติกรรมของบุคคล (Bloom et al., 1973) และอาจเนื่องจากงานเลื่อยไม้เป็นการทำงานที่เสี่ยงต่อการเกิดอันตรายในทุกขั้นตอนการทำงาน เพราะฉะนั้นคนงานทุกคนจึงต้องมีการเรียนรู้ขั้นตอนการทำงานที่ถูกต้องด้วยการลดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานและจากการเก็บรวบรวมข้อมูล พบว่า คนงานแผนกเลื่อยไม้ส่วนมากอยู่ในวัยทำงาน ดังจะเห็นได้จากมีคนงานอายุ 20 – 34 ปี คิดเป็นร้อยละ 55.1 ซึ่งเป็นวัยที่มีความพร้อมในการทำงาน มีการเรียนรู้ขั้นตอนการทำงาน การป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน ซึ่งจะทำให้มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานลดลง รวมถึงคนงานแผนกเลื่อยไม้ทั้งหมดได้รับค่าจ้างเป็นรายวัน และส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสคู่หรือมีบุตรที่ต้องดูแลเลี้ยงดู คิดเป็นร้อยละ 74.4 ถ้าคนงานได้รับบาดเจ็บจากอุบัติเหตุจากการทำงานหรือต้องหยุดทำงานจะทำให้เกิดการสูญเสียรายได้ที่ควร ได้รับ เพราะฉะนั้นคนงานจึงต้องพยายามไม่ให้เกิดการบาดเจ็บหรือทุพพลภาพจากการทำงานด้วยการลดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานและจากการเก็บรวบรวมข้อมูล พบว่า คนงานเลื่อยไม้มีความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานในระดับต่ำสองประเด็น ได้แก่

กฎหมายกำหนดให้ลูกจ้างสวมรองเท้าหัวโลหะตลอดเวลาที่ทำงานเกี่ยวกับการยก การเคลื่อนย้ายไม้และกฎหมายกำหนดให้คนงานต้องสวมแว่นตานิรภัยหรือกระบังหน้าตลอดเวลาที่ทำงานเลื่อยไม้ อาจเนื่องจาก คนงานเลื่อยไม้ไม่ได้รับการให้ความรู้ด้านกฎหมายเกี่ยวกับผู้ใช้แรงงาน รวมถึงคนงานเลื่อยไม้ส่วนมากมีการศึกษาระดับประถมศึกษา คิดเป็น ร้อยละ 86.1 หรือไม่ได้รับการศึกษา คิดเป็นร้อยละ 6.2 ซึ่งเป็นการศึกษาที่ต่ำกว่าเกณฑ์การจบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานช่วงชั้นที่ 3 (ม.3) มีผลทำให้คนงานเลื่อยไม้มีความรู้เกี่ยวกับกฎหมายทั้งสองประเด็นต่ำ สอดคล้องกับการศึกษาของสมถวิล เมืองพระ (2537) ที่พบว่า ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานและการป้องกันของคนงานในระดับปฏิบัติการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมอนามัยเกี่ยวกับการป้องกันอันตรายจากการทำงานและจากการศึกษาของกาญจนา พุทธานุรักษ์ (2539) พบว่าความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานของคนงานก่อสร้างมีความสัมพันธ์เชิงลบกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานและจากการศึกษาของ วราภรณ์ พรหมศิริ (2544) พบว่าความรู้เกี่ยวกับการป้องกันอุบัติเหตุและโรคจากการทำงานของหญิงพนักงานทำความสะอาด มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการปฏิบัติตนในการป้องกันอุบัติเหตุและโรคจากการทำงาน ดังนั้นผลการศึกษาครั้งนี้จึง พบว่า ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมติฐานที่ 2 จากการศึกษาพบว่าทัศนคติต่อการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เรียม ศรีทอง (2542) กล่าวว่า ทัศนคติเป็นแนวโน้มภายในของบุคคลในสังคม เป็นสิ่งกำหนดให้บุคคลประพฤติปฏิบัติหรือตอบสนองต่อสิ่งที่ชอบหรือไม่ชอบ ทัศนคติของบุคคลเป็นผลของความรู้สึกทางใจที่กระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมเอนเอียงไปในทางใด ทางหนึ่ง (อรุณ รักธรรม, 2538) เมื่อบุคคลมีความรู้สึกหรือทัศนคติที่ดีต่อสิ่งใด จะส่งผลให้บุคคลนั้นมีความพยายามที่จะปฏิบัติหรือทำงานนั้นให้ลุล่วงไปด้วยดี (Bloom et al., 1973) จากการเก็บรวบรวมข้อมูลพบว่าคนงานแผนกเลื่อยไม้มีคะแนนเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน ระดับปานกลางค่อนข้างสูง ($\overline{X}$ = 14.87, *S.D.* = 3.19) เมื่อคนงานมีความรู้ความเข้าใจในการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานรวมถึงมีความเข้าใจถึงผลดีของการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน ได้แก่ ไม่เกิดการบาดเจ็บ ไม่สูญเสียเวลาการทำงานและไม่สูญเสียรายได้ที่ควรได้รับจะส่งผลให้คนงานเกิดความรู้สึก เกิด ทัศนคติที่ดีต่อการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานด้วยและเมื่อคนงานเกิดความรู้สึกที่ดีคนงานจะมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานลดลงและจากการเก็บรวบรวมข้อมูล พบว่า คนงานเลื่อยไม้มีทัศนคติต่อการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานในระดับไม่ดีสองประเด็น ได้แก่ การวาง

มือไว้ใกล้ใบเลื่อยเป็นการกระทำที่ไม่ปลอดภัยและการดื่มสุราหรือของมึนเมาก่อนหรือขณะทำงานทำให้มีแรงทำงาน อาจเนื่องจาก โรงงานแปรรูปไม้ยางพาราไม่มีนโยบาย มาตราการในการควบคุมลงโทษผู้ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน คนงานเลื่อยไม้ส่วนมากไม่ได้รับการให้ความรู้ในด้านการปฏิบัติงานอย่างปลอดภัยและคนงานเลื่อยไม้มีความคิดเห็นว่า การวางมือไว้ใกล้ใบเลื่อยสามารถกระทำได้ถ้ามีความชำนาญในการเลื่อยไม้และมีความระมัดระวังในการทำงานรวมถึงสามารถดื่มสุราหรือของมึนเมาขณะทำงานได้ ถ้าดื่มในปริมาณน้อย ไม่มีอาการมึนเมาเพราะจะทำให้มีแรงทำงาน ไม่ง่วงนอน สอดคล้องกับการศึกษาของสมถวิล เมืองพระ (2537) พบว่า ทัศนคติเกี่ยวกับอุบัติเหตุจากการทำงานและการป้องกันของคนงานในระดับปฏิบัติการ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมอนามัยเกี่ยวกับการป้องกันอันตรายจากการทำงานและจากการศึกษาของ กาญจนา พุทธานุรักษ์ (2539) พบว่า ทัศนคติเกี่ยวกับการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานของคนงานก่อสร้าง มีความสัมพันธ์เชิงลบกับ พฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน ดังนั้นผลการศึกษาครั้งนี้ จึงพบว่า ทัศนคติต่อการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมติฐานที่ 3 การได้รับการอบรมเรื่องการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานของคนงานโรงงานแปรรูปไม้ยางพารามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ วิทยา อยู่สุข (2544) กล่าวว่า คนงานที่ได้รับการอบรมเรื่องการป้องกันอุบัติเหตุและการบาดเจ็บจากการทำงานไม่ได้หมายความว่าคนงานกลุ่มนี้จะไม่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน เนื่องจากความสามารถในการรับรู้ของแต่ละบุคคลไม่เท่าเทียมกันและการอบรมคนงานต้องกระทำอย่าง ต่อเนื่องและมีการกระตุ้นตลอดเวลา และอาจเนื่องจาก คนงานแผนกเลื่อยไม้จำนวนหนึ่ง ไม่ใช่คนงานประจำของโรงงานแปรรูปไม้ยางพารา แต่จะเข้าทำงานเมื่อโรงงานแปรรูปไม้ยางพาราต้องการคนงานแผนกเลื่อยไม้เพิ่ม รวมถึงคนงานแผนกเลื่อยไม้จะมีการย้ายที่ทำงานบ่อยทำให้ โรงงานแปรรูปไม้ยางพาราจำนวนหนึ่งไม่จัดการอบรมให้ความรู้แก่คนงาน เนื่องจากเกรงจะสูญเสียงบประมาณในการอบรมบุคลากร ดังนั้นจากการเก็บรวบรวมข้อมูลจึงพบว่าคนงานโรงงานแปรรูปไม้ยางพารา ได้รับการอบรมเรื่องการใช้เลื่อยสายพานอย่างถูกวิธีเพียงครั้งเดียวก่อนการปฏิบัติงานครั้งแรกและมีคนงานเพียงร้อยละ 2.4 เท่านั้นที่ได้รับการอบรม สอดคล้องกับการศึกษาของ กรุณา วรภักดิ์อมร (2544) พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ที่มีการเรียนวิชาทางด้านความปลอดภัยและสภาพแวดล้อมในการทำงานและนักศึกษาที่ไม่มีการเรียนวิชาดังกล่าว มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยของนักศึกษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นผลการศึกษาครั้งนี้ จึงพบว่า การได้รับการอบรมเรื่องการป้องกันการเกิด

อุบัติเหตุจากการทำงาน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมติฐานที่ 4 การได้รับการสนับสนุนอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลของคนงานโรงงานแปรรูปไม้ยางพารา มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ พีรชัย นิ่มนวล (2538) กล่าวว่า การได้รับการสนับสนุนอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลอย่างเพียงพอจากเจ้าของโรงงานจะเป็นการช่วยสนับสนุนให้คนงานมีการปฏิบัติตามหลักการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานอย่างต่อเนื่อง แต่พฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลที่ไม่ถูกวิธีหรือไม่มีการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลอาจเป็นสาเหตุให้เกิดอุบัติเหตุจากการทำงานได้ จากการเก็บรวบรวมข้อมูลพบว่าคนงานส่วนมากได้รับการสนับสนุนอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ร้อยละ 67.1 แต่อุปกรณ์ที่ได้รับส่วนใหญ่ไม่ถูกต้องตามประกาศของกระทรวงมหาดไทย ทำให้ไม่สามารถป้องกันอันตรายจากการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีเพียงอุปกรณ์ป้องกันหูชนิดซิลิคอน ที่ถูกต้องตามประกาศกระทรวงมหาดไทย รวมถึงคนงานไม่มีความรู้ที่ถูกต้องในการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล เมื่อรู้สึกอึดอัด ร้อน ไม่สะดวกในการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลจึงเกิดทัศนคติที่ไม่ดี ทำให้คนงานมีการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลที่ได้รับการสนับสนุนจากโรงงานเพียงบางส่วนเท่านั้น รวมถึงโรงงานไม่มีนโยบาย ไม่มีมาตราการในการกระตุ้นเตือนให้คนงานมีการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลอย่างเคร่งครัดและต่อเนื่อง สม่ำเสมอ ทำให้คนงานไม่เห็นความสำคัญของการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ดังนั้นผลการศึกษาครั้งนี้จึงพบว่า การได้รับการสนับสนุนอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมติฐานที่ 5 ประสบการณ์การทำงานของคนงานโรงงานแปรรูปไม้ยางพารามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ จากการศึกษาพบว่า คนงานส่วนมากมีประสบการณ์การทำงานน้อย ดังจะเห็นได้จากคนงานมีประสบการณ์การทำงานน้อยกว่าหรือเท่ากับ 3 ปี คิดเป็นร้อยละ 52.7 และการทำงานแผนกเลื่อยไม้ มีอันตรายที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุจากการทำงานได้ตลอดเวลา ดังนั้นคนงานที่มีประสบการณ์การทำงานมากหรือมีประสบการณ์การทำงานน้อย จะต้องมีความระมัดระวังในการทำงานตลอดเวลา สอดคล้องกับการศึกษาของ สมถวิล เมืองพระ (2537) พบว่าระยะเวลาการทำงานของคนงานในระดับปฏิบัติการมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมอนามัยเกี่ยวกับการป้องกันอันตรายจากการทำงานอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จากการศึกษาของ กาญจนา พุทธานุรักษ์ (2539) พบว่าอายุการทำงานของคนงานก่อสร้าง มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติและจากการศึกษาของ สมชาย ระมาศ

(2542) พบว่าพนักงานโรงงานแยกก๊าซธรรมชาติระยอง ที่มีอายุงานสูงมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการปฏิบัติงานอย่างปลอดภัยของพนักงานอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติและจากการศึกษาของ โกวิทย์ บุญมีพงศ์ (2541) พบว่า ประสบการณ์การทำงานของคนงาน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการทำงานอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติดังนั้นผลการศึกษาครั้งนี้จึงพบว่า ประสบการณ์การทำงานของคนงานโรงงานแปรรูปไม้ยางพารามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมติฐานที่ 6 ประสบการณ์การได้รับอุบัติเหตุจากการทำงานของคนงานโรงงานแปรรูปไม้ยางพารามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ดิวอี้ (Dewey, 1938) กล่าวว่า ประสบการณ์เป็นสิ่งที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงระหว่างบุคคลและสิ่งซึ่งเป็นสิ่งแวดล้อมของเขา ประสบการณ์เดิมของบุคคลจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ต่อสิ่งที่รับรู้เข้ามาใหม่ได้ดีและรวดเร็วจะมีผลในการช่วยปรับปรุงพฤติกรรมที่จะตามมา (ชม ภูมิภาค, 2523) จากการเก็บรวบรวมข้อมูลพบว่า คนงานเคยได้รับอุบัติเหตุจากการทำงาน คิดเป็นร้อยละ 33.8 แต่อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นไม่ส่งผลรุนแรงชัดเจนให้เห็นดังจะเห็นได้จาก คนงานที่ได้รับอุบัติเหตุจากการทำงานส่วนใหญ่ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยไม่ต้องหยุดงาน คิดเป็นร้อยละ 71.1 ซึ่งอาจเป็นสาเหตุให้คนงานไม่ตระหนักถึงความสำคัญในการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานยังคงมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน สอดคล้องกับการศึกษาของ กาญจนา พุทธานุรักษ์ (2539) พบว่า ประสบการณ์การได้รับอุบัติเหตุจากการทำงานของคนงานก่อสร้างมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จากการศึกษาของ สมชาย ระมาศ (2542) พบว่า การได้รับอุบัติเหตุจากการทำงานของพนักงานโรงงานแยกก๊าซธรรมชาติระยอง มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการปฏิบัติงานอย่างปลอดภัยอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติและจากการศึกษาของ วราภรณ์ พรหมศิริ (2544) พบว่าประสบการณ์การได้รับ อุบัติเหตุจากการทำงานมีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติตนในการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุและโรคจากการทำงานอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นผลการศึกษาครั้งนี้ จึงพบว่า ประสบการณ์การได้รับอุบัติเหตุจากการทำงานของคนงานโรงงานแปรรูปไม้ยางพารามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมติฐานที่ 7 จากการศึกษาพบว่า ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานและทัศนคติต่อการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน สามารถร่วมทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานโดยมีค่าอำนาจในการทำนายร้อยละ 15.2 ส่วนปัจจัยอื่น ๆ ได้แก่ การได้รับการอบรมเรื่องการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน การได้รับการสนับสนุนอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลและประสบการณ์การทำงาน ไม่สามารถทำนายพฤติกรรม

เสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน อาจเนื่องจาก นิภา มนูญปิจุ (2531) กล่าวว่า เมื่อบุคคลมีความรู้ที่ดีในเรื่องใดเรื่องหนึ่งจะส่งผลให้บุคคลนั้นเกิดความรู้สึกหรือทัศนคติตลอดจนความชอบต่อเรื่องนั้น ๆ ด้วย และเมื่อบุคคลมีความรู้สึกหรือทัศนคติที่ดีต่อสิ่งใดจะส่งผลให้บุคคลนั้นมีความพยายามที่จะปฏิบัติหรือทำงานนั้นให้ลุล่วงไปด้วยดี ได้ จากการศึกษาพบว่า คนงานเลื่อยไม้มีคะแนนเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานระดับปานกลางค่อนข้างสูง ($\overline{X}$ = 0.70, *S.D.* = 0.13) และมีคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่อการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานระดับปานกลางค่อนข้างสูง ($\overline{X}$ = 2.08, *S.D.* = 0.28) ดังนั้นจึงพบว่าคนงานเลื่อยไม้มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานระดับปานกลาง ($\overline{X}$ = 0.97, *S.D.* = 0.30) ดังสมการถดถอยในรูปของคะแนนมาตราฐาน

พฤติกรรมเสี่ยง = -.347 (ความรู้) -.158 (ทัศนคติ)

ดังนั้นผลการศึกษาในครั้งนี้จึงพบว่า ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานและทัศนคติต่อการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน สามารถร่วมทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน โดยมีค่าอำนาจในการทำนายร้อยละ 15.2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

ข้อสรุปจากผลการศึกษานี้ทำให้ได้ข้อเสนอแนะ เพื่อเป็นแนวทางในการลดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานดังต่อไปนี้

ด้านพยาบาลอาชีวอนามัยและเจ้าหน้าที่ความปลอดภัย

1. ประสานงานกับผู้ประกอบการโรงงานแปรรูปไม้ยางพารา ในการจัดกิจกรรมให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ โดยเน้นเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานและกฎหมายเกี่ยวกับผู้ใช้แรงงาน เช่น การจัดนิทรรศการ การแจกแผ่นพับ เอกสารหรือสื่อให้ความรู้อื่น ๆ เพื่อให้คนงานแผนกเลื่อยไม้ โรงงานแปรรูปไม้ยางพารา มีความรู้และทัศนคติที่ดีต่อการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน ซึ่งจะส่งผลให้คนงานแผนกเลื่อยไม้ โรงงานแปรรูปไม้ยางพารา มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานลดลง

2. ประสานงานกับผู้ประกอบการโรงงานแปรรูปไม้ยางพารา ในการให้ข้อมูล ข่าวสารเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานเลื่อยไม้ แก่คนงานแผนกเลื่อยไม้

ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม สำนักงานแรงงานจังหวัด สถาบันความปลอดภัยในการทำงาน

1. ประสานงานกับพยาบาลอาชีวอนามัย เจ้าหน้าความปลอดภัยและผู้ประกอบการโรงงาน ในการจัดกิจกรรมให้ความรู้เพื่อปรับปรุง เปลี่ยนแปลงทัศนคติและพฤติกรรมสุขภาพเกี่ยวกับการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานอย่างต่อเนื่อง สม่ำเสมอ เช่น การให้สุขศึกษา การแจกเอกสารหรือให้ความรู้ต่าง ๆ

2. ประสานงานกับผู้ประกอบการโรงงานในการให้ข้อมูล ข่าวสารเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน แผนกเลื่อยไม้ เพื่อให้ผู้ประกอบการโรงงานทำการเผยแพร่ข้อมูล ข่าวสารแก่คนงานแผนกเลื่อยไม้ต่อไป

ด้านผู้ประกอบการโรงงานแปรรูปไม้ยางพารา

1. กำหนดนโยบาย แนวทางการดำเนินงาน การให้ความรู้เกี่ยวกับการลดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน มีการบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร และมีการติดตามประเมินผลการปฏิบัติงาน อย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ

2. จัดกิจกรรมรณรงค์ ส่งเสริมและให้การสนับสนุนในการให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน เช่น การจัดนิทรรศการ สื่อความรู้ และมีการประเมินผลอย่าง ต่อเนื่องและสม่ำเสมอ เพื่อให้คนงานมีความรู้ ความเข้าใจและเกิดทัศนคติที่ดีต่อการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน ซึ่งจะส่งผลให้คนงานแผนกเลื่อยไม้ โรงงานแปรรูปไม้ยางพารา มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานลดลง

3. มีการให้ความรู้เรื่องแนวทางการปฏิบัติพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานเป็นลายลักษณ์อักษรและติดประกาศในสถานที่ทำงานหรือสถานที่ที่คนงานสามารถมองเห็นได้ชัดเจน รวมทั้งติดประกาศเตือนให้ระวังอันตรายจากการทำงาน ในตำแหน่งที่มักเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

1. ศึกษาปัจจัยการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานในด้านอื่น ๆ เช่น ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในการทำงาน ปัจจัยด้านความผิดพลาดของเครื่องจักรและอุปกรณ์ในการทำงาน ปัจจัยด้านการบริหาร ฯลฯ เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานได้อย่างครอบคลุม

2. ศึกษาความสัมพันธ์ของความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน ทัศนคติต่อการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานและพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานเลื่อยไม้ต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานเลื่อยไม้

3. ศึกษาความสัมพันธ์ของความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการเกิดโรคจากการทำงานทัศนคติต่อการป้องกันการเกิดโรคจากการทำงานและพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดโรคจากการทำงานเลื่อยไม้ต่ออัตราการเกิดโรคจากการทำงานเลื่อยไม้

4. ศึกษารูปแบบหรือวิธีการส่งเสริมให้คนงานเลื่อยไม้ โรงงานแปรรูปไม้ยางพาราลดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานเลื่อยไม้